

ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σ' ΑΓΑΠΩ

Ο ΨΥΧΟΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΚΑΡΑΙΣΚΑΚΗ

Η ΔΙΗΓΗΣΙΣ ΤΗΣ ΜΑΜΜΗΣ

ΦΥΛΑΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΕΝ ΒΕΝΕΤΙΑΙ

ΔΙΔΑΚΤΙΚΗ ΠΕΡΙΗΓΗΣΙΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ ΡΟΖΕΤΟΥ

Ο ΠΑΡΙΣΙΝΟΣ ΔΙΜΟΚΟΝΤΟΡΟΣ

TO TYPE-WRITER

Σ' ΑΓΑΠΩ

(ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ)

(Συνέχεια)

Μετ' ὀλίγον ἤρχισαν νὰ παρέρχωνται ἡμέραι ὀλόκληροι χωρὶς ποσῶς νὰ τὸν βλέπῃ. Ἀπέφευγεν ἐπιτηδες νὰ τὴν συναντήσῃ. Τὸ ἐσπέρας μετέβαινεν ἀπ' εὐθείας εἰς τὸν κοιτῶνα τοῦ τὴν πρωῒαν πάλιν ἐνωρίς ἀνεχώρει.

— Τί ἔχει λοιπὸν, καὶ τί τὸν ἔκαμα; ποῦ τρώγει; ἔλεγε καθ' ἑαυτήν.

Καὶ τῷ ἀπέτεινε τὴν ἐρώτησιν ταύτην μίαν ἐσπέραν, καθ' ἣν τὸν παρεμύνηεν ἀπὸ τῆς δούσεως τοῦ ἡλίου.

Ἦρξατο νὰ γελά.

— Εἰς τὰ ἐστιατόρια, εἶπε, κάποτε εἰς Σκὶν-Σεβέρ, κάποτε εἰς Σιαμπιλλέ ἢ εἰς Φεζίν, καὶ κάποτε εἰς καμμίαν χωρικὴν ἑκκαυλιν. Τὸ τοιοῦτο μὲ διασκεδάζει. Εἶμαι ὀλίγον πλάνης τὸν βίον, ὡς γνωρίζεις.

— Ἀλλὰ τὸ ἐσπέρας;

— Ἐπίσης καὶ τὸ ἐσπέρας... Κυνηγῶ ἐπὶ τοῦ Ροσσεβό... Εὐρίσκομαι συχνάκις πολὺ μακράν, καὶ τότε,

διὰ νὰ μὴ σε κάμω νὰ με ἀναμένῃς, δειπνῶ ὅπου εὐρεθῶ.

— Δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐπανέρχῃσαι ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν;... Δὲν σ' ἐπιπλήττω, διασκεδάσεις... Τόσον τὸ καλλίτερον, εἶμαι εὐτυχὴς διότι καλοπερνᾷς. Ἀλλὰ σ' ἀγαπῶ, καὶ σὺ ζῆς ὡς εἰάν ἤμεθα καταδικασμένοι νὰ μὴ ἐπανίδωμεν πλέον ἀλλήλους...

Ἐκεῖνος ἐγέλα πάντοτε, διὰ ν' ἀποκρύψῃ τὰ ἀληθῆ αἰσθήματά του.

— Τότε λοιπὸν, διατὶ δὲν με συνοδεύεις; Διατὶ δὲν κυνηγεῖς μετ' ἐμοῦ;

— Τὸ ἐστοχάσθην, ἀλλὰ διὰ μίαν ὀλόκληρον ἡμέραν, θὰ ἦτο κοπιώδες... Ἐπειτα, ὁ υἱὸς μου δὲν δύναται νὰ μείνῃ μόνος... Αὕτη εἶνε ἡ κυρία αἰτία... Διότι, ἄλλως θὰ ἐπροτίμων νὰ μὴ σέ ἀφήνω, καὶ νὰ πλανῶμαι μετὰ σοῦ εἰς τοὺς ἀγρούς...

Εἶχεν εἰς τὰ χεῖλη αὐτῆς μίαν ἐρώτησιν, τὴν ὁποίαν δὲν ἐτόλμα νὰ διατυπώσῃ. Ἐν τούτοις τὸ ἀπεφάσισεν:

— Οὕτω λοιπὸν, κυνηγεῖς ἐπὶ τοῦ Ροσσεβό;

— Μάλιστα, σχεδὸν καθ' ἐκάστην ἡ κυρία δὲ Σιαντερὲν μοὶ τὸ ἐπιτρέπει.

— Καὶ τὴν συναντᾷς ἀναμφιβόλως συχνά;

— Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν.

— Κυνηγεῖς μετ' αὐτῆς;

— Τοῦτο μοι συνέβη, καὶ θὰ συμβῇ ἀκόμη καὶ ἐν τῷ μέλλοντι, εἶπε συσπῶν τὰς ὀφρεῖς.

Ἄλλοτε ὁ βίος καὶ αἱ σχέσεις αὐτῶν ἦσαν κοιναί. Ἦδη, ἕκαστος αὐτῶν ἔζη χωριστά. Ἐντὸς τοῦ Ὀκτωβρίου ἐγένετο μεγάλη κίνησις εἰς Λαμότ-Φεϊλύ. Ὁ κόμης εἶχε διατάξῃ νὰ ἐτοιμᾷσιν κυνοστάσια. Εἶχον ἐγκατασταθῇ δύο κυναγωγοὶ καὶ εἰςὕπρητες, ὅστις ὠδήγει ἀγέλην ἐκ τριάκοντα κυνῶν. Ὁ Μοντβριὰν ἠγόρασε τέσσαρας ἵππους δι' ἀναβάτας ἐφαινετο δὲ λίαν ἀπασχολημένος. Δὲν ἐζήρχετο πλέον, ἀλλ' ἐλάμβανε μεγάλην ἀλληλογραφίαν, καὶ ἐστελλεν ἐπιστολάς καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν. Καὶ ἐπειδὴ ἐτήρει τὴν Γενεβιέβην ἐκτὸς τῶν ἀσχολιῶν του, αὕτη δὲν τὸν ἠρώτα. Εἶχε πεποιθήσιν εἰς ὅ,τι τῇ εἶχεν εἶπει ὁ πατὴρ της: «Θὰ παρέλθῃ καὶ τοῦτο.» Τέλος, ἐδέησε νὰ τὴν μυήσει εἰς τὰ σχέδιά του.

— Ἐμαθον πρό μηνός, εἶπεν, ὅτι τὸ δικαίωμα τοῦ θηρεύειν εἰς τὸ ὠραῖον δάσος Choeurs ἐπρόκειτο νὰ τεθῇ εἰς κλειοδοτικὴν δημοπρασίαν. Ἐπλειοδότησα, ἀλλὰ τοῦτο μοὶ ἐστοίχισεν ἀκριβᾶ, εἴκοσι χιλιάδες φράγκα. Ἦγόρασα ἐπίσης εἰς τὴν Πηγὴν τῆς Θεόλης οἰκίσκον ἀρκετὰ ὠραῖον, τὸν ὁποῖον θὰ εὐρύνω ὀλίγον, καὶ θὰ μοὶ χρησιμεύσῃ ὡς οἶκος κυνηγίου. Οἱ φύλα-

κας ἔχουσι δύο κατοικίας ἐντὸς τοῦ δάσους. Τὸ *Choeurs* εἶνε πλούσιον εἰς μεγάλα ζῶα, ἐλάφους ἀλώπεκας καὶ καπρους. Θὰ με συνοδεύης κάποτε;

— Ἦξεύρεις καλὰ ὅτι δὲν ἱππεύω.

— Δύνασαι ν' ἀκολουθήσης ἐφ' ἀμάξης. Ἀρκετὰ καλὰ ἤνιοχες.

— Τὸ τοιοῦτο δὲν εἶνε τῆς ἀρεσκείας μου.... Θὰ ὑπάγω, ἐν τούτοις, διὰ νὰ μὴ σὲ ἀφήσω...

— Ἐχω προσκεκλημένους φίλους διὰ τὴν πρώτην θηρευτικὴν ἐκδρομὴν μου — μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ τὴν κυρίαν δὲ *Σιαντερέν*... δὲν τὴν ἀγαπᾷς.. δύνασαι ὅμως, ἂν θέλῃς ν' ἀπουσιάσης ἐκείνην τὴν ἡμέραν.

— Ὅχι, δικτὶ; Δὲν δύνασαι νὰ μὴ τὴν προσκαλέσης, ἀφοῦ εὐρίσκεσαι εἰς συχνὰς σχέσεις μετ' αὐτῆς... Εἶνε φυσικώτατον... Θὰ ὑπάγω.

— Ὅπως θέλεις λοιπόν.

Τὴν 28ην Ὀκτωβρίου, μετὰ μεσημβρίαν ἀνεχώρησαν διὰ τὸ δάσος. Οἱ κύνες, οἱ ἵπποι καὶ οἱ κυναγωγοὶ εὐρίσκοντο ἐκεῖ ἀπὸ τῆς προτεραίης ἡδῆ. Ἡ *Πηγὴ τῆς Θεόλης* ἦτο τερπνὴ οἰκία, ἔχουσα δύο πυργίσκους μετὰ περιστερώνων, ἀνετως ἐπιπλωμένη καὶ ἐτοιμὴ νὰ δεχθῇ ξένους ἀγαπώντας τὴν ἀνεσιν καὶ συνηθισμένους εἰς τὴν πολυτέλειαν· εἶχεν εὐρέα κυνοστάσια διὰ τοὺς κύνας, σταύλους διὰ τοὺς ἵππους, οἰκίσκον εἰς τὸ δάσος διὰ τὴν ἀκολουθίαν, ἕνα κῆπον περικλειστον, σκιαδάς, ὠρεῖον ποτάμιον ῥέον ἡλικοειδῶς μεταξὺ τῶν δένδρων, καὶ ἔπειτα, τὸ βυθὸν δάσος, γέμον πασῶν τῶν καλλονῶν τοῦ φθινοπώρου.

Ἡ *Πηγὴ τῆς Θεόλης* ὑφίστατο πρότερον ὡς κητοικίαν δασοφυλάκων, ἀλλ' ἀνευ σχεδὸν καταλύματος διὰ ξένους. Ἦτο προφανές, ὅτι πάντα τὰ ἀνωτέρω περιγραφέντα, ἀδύνατον ἦτο νὰ γίνωσιν ἄλλως ἢ διὰ πολλῶν δεσμίδων τραπεζογραμματίων. Ἡ *Γενεβιέθ* δὲν ἦτο οὔτε φιλάργυρος, οὔτε σχεδὸν οἰκονόμος. Δὲν ἐσκέπτετο ποτὲ τὸ χρῆμα. Ἀλλὰ μετ' ἀπλότητος ἀνατραφεῖσα ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐμπορευομένων *Παρισιῶν*, αὐστηρὰ, τακτικὴ καὶ ἀγχινοῦς, κατενόησε πάραυτα τὰς ὑπερόγκους δαπάνας, εἰς τὰς ὁποίας ὁ *Μοντβριὰν* θὰ ὑπεβλήθη. Ὁμοῦ μὲ τὴν ἐνοικίαν τοῦ δάσους, μὲ τὴν ἐσωτερικὴν καὶ ἐξωτερικὴν ἐπισκευὴν καὶ ἐπιπλώσιν τοῦ μικροῦ πύργου, κεκοσμημένον πολυτελέστατα, μὲ τὴν ἀγορὰν τῶν κυνῶν καὶ τῶν ἵππων, πλείονες τῶν ἐκατὸν χιλιάδων φράγκων εἶχον ἐξέλθει τῶν χειρῶν του. Ἐκτὸς τούτου, καὶ ἡ συντήρησις τοῦ κυνηγίου θὰ ἐστοίχιζε πλέον τῶν εἴκοσι χιλιάδων φράγκων κατ' ἔτος. Οὕτως ἐχόντων τῶν πραγμάτων, ἐντὸς ἐτῶν τινῶν θὰ κατεστρέφετο ἐντελῶς. Καὶ τότε, ὁ μικρὸς Ἑρρικέτος τί θὰ γίνῃ;

Ἀπὸ τοῦ παραθύρου τοῦ δωματίου της, ἐν τῷ πρώτῳ πατώματι τῆς *Πηγῆς*, ἐβλεπεν ἐν τῇ αὐλῇ τὸν σύζυγόν της, μὲ κινήσεις πυρετώδεις καὶ μὲ ὀφθαλμούς λάμποντας, δίδοντα διαταγὰς διὰ τὴν ἐπαύριον.

— Εἶνε κροῦσμα παραφροσύνης, ἐψιθύριζε... Πῶς νὰ τὸν σταματήσω; Τί νὰ τῷ εἰπῶ; Τί νὰ πράξω; Τί; ἀρά γε νὰ τὸν ὠθεῖ!!!

Οἱ προσκεκλημένοι ἀφίκοντο τὴν ἰδίαν ἐσπέραν,

Ἐπειδὴ ἡ συνάντησις ἀπάντων ἐμελλε νὰ γίνῃ τὴν ἐπαύριον περὶ τὴν δευτέραν ὥραν, ἡ κυρία δὲ *Σιαντερέν* ἐμήνυσεν, ὅτι δὲν θὰ διήρχετο τὴν νύκτα εἰς τὴν *Πηγὴν*, ἀλλ' ὅτι θὰ ἦτο τὴν ἐπαύριον ἀκριβῆς εἰς τὴν ὥραν καὶ τὸν τόπον τῆς συναιτήσεως, ἐπειδὴ τὸ *Ροσσεβὼ* δὲν ἀπείχε πολὺ ἐκ τῆς *Πηγῆς*.

Καὶ πράγματι, τὴν ἐπαύριον, πολὺ πρὸ τῆς δεκάτης ὥρας, ἦτο ἐκεῖ. Ἰππευεν ἔξοχον ἵππον πλήρη αἵματος, θαιμασίως δὲ κεκοσμημένον διὰ χαλινῶν καὶ ἐφιππίων κομποτάτων. Ἡ *Ρολάνδη* ἦτο ἐνδεδυμένη ἀμαζώνων ἐσθῆτα, βαθέος κυανοῦ χρώματος. Δὲν ἐφόρει ποτε πῖλον ὑψηλόν, ἀλλὰ μόνον ψίχθον ἀνοικτόν. Καλῶς καθημένη, μὲ τὴν λεπτὴν ὀσφύν της καὶ τοὺς πλατεῖς ὤμους της, ἦτο τόσον τελεῖα, ὥστε οὐδεμία μομφὴ ἤδύνατο νὰ ἐπιρριφθῇ ἐπὶ τῆς καλλονῆς της. Παρίστα τὴν ἐντελεστέραν εἰκόνα τῆς κομψῆς εὐρωστίας, τῆς ζωηρότητος καὶ τῆς φιληδόνου διαθέσεως. Ὁ Ἑκτωρ προσελθὼν εἶχεν ἀσπασθῇ τὴν μικρὰν πυγμὴν της, καὶ ἡ *Ρολάνδη*, μετὰ τὸ πέρας τῶν παρουσιάσεων, εἶχε σπεύσει νὰ σφίγῃ τὰς χεῖρας τῆς *Γενεβιέθ*. Πάραυτα δὲ, τὸ κυνήγιον ἤρξατο, καὶ ὑπῆρξε καθ' ὅλα κλασσικόν. Δὲν θὰ τὸ ἀφηγηθῶμεν. Ἡ *Γενεβιέθ* τὸ ἡκολούθει μόνη ἐφ' ἀμάξης. Εἶχε σχεδὸν λησμονήσει τὰς μερίμνας της καὶ τοὺς φόβους της ἐνώπιον τοῦ μεγαλοπρεποῦς θεάματος τῶν διαφόρων τοποθεσιῶν τοῦ δάσους, ὡς διήρχετο ἐν μεγάλῃ ταχύτητι. Ἡ ψυχὴ της ἦτο εὐκίσθητος, καὶ συνησθάνετο τὰς καλλονὰς τῆς φύσεως. Καὶ ὅ,τι ἐβλεπε τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐκτυλισσόμενον πρὸ τῶν ὀμμάτων της, τοσοῦτον συνεφώνει πρὸς τὴν μελαγχολίαν τῆς καρδίας της, ὥστε ἐλησμονεῖ τί ἐπραττε καὶ ποῦ ἔβαινε, καὶ ἐρέμβαζεν εἰς τὴν μεγαλοπρέπειαν, ἣν τὸ φθινόπωρον παρίστα πρὸ αὐτῆς. Ἠκολούθει κάποτε τὰς εὐρείας καὶ ἡλιοφωτίστους ὁδοὺς, τὰς διερχομένας κανονικῶς μεταξὺ τῶν δένδρων. Ὅτε δὲ ἡ θήρα παρεξέκλινεν, ἐπέστρεφεν ὑπὸ τὸ δάσος, καὶ διήρχετο στενὰς ὁδοὺς, σχεδὸν μονοπάτια, διὰ τῶν ὁποίων μόλις ἐχώρει τὸ ὄχημα.

Περὶ τὴν τρίτην ὥραν ἡ *Γενεβιέθ* ἀπώλεσε τὴν θήραν. Εὐρίσκετο τότε ἐντὸς πυκνοῦ ἀθροίσματος περῶν. Δὲν ἠκούοντο πλέον οὔτε ἀλαλαγμοὶ οὔτε κύνες. Ὁ ἡνίοχος ἐσταμάτησε διὰ νὰ ἀκούσῃ. Προσεκλυσθεῖσα ἐκ τῆς ἀγρίας καλλονῆς τοῦ τοπίου, ἡ *Γενεβιέθ* κατῆλθε καὶ ἐβόδισεν εἰς τινα ἀτραπὸν, ἥτις ἔξετεινετο ἔμπροσθέν της, κάποτε εὐθεία καὶ κανονικῇ, καὶ κάποτε ἐλικοειδῇ.

Πάραυτα, εἰς ἀπόστασιν ἐκατὸν μέτρων, ἀνεφάνησαν δύο ἵπποις, ἀνὴρ καὶ γυνή, τοὺς ὁποίους ἀνεγνώρισε ταχίστα. Ἦσαν ὁ Ἑκτωρ καὶ ἡ κυρία δὲ *Σιαντερέν*. Τῇ ἐπῆλθε νὰ κράξῃ, νὰ ἐνωθῇ μετ' αὐτῶν, ἀλλὰ συνεκρατήθη. Ὁ Ἑκτωρ κατῆλθε τοῦ ἵππου, ἐπλησίασε τὴν *Ρολάνδην* καὶ συνέσφιγξε τὴν ταινίαν τοῦ ἐφιππίου της. Ὁμίλησαν χαμηλῇ τῇ φωνῇ, καὶ ἡ *Γενεβιέθ* θὰ ἤκουε τί ἔλεγον, ἐὰν εὐρίσκετο πλησιέστερον. Τοῦτο διήρκησεν ἐπὶ μακρόν. Ἡ *Ρολάνδη* ἀφῆκε νὰ πῇ τὸ μακτίγιόν της, ὁ Ἑκτωρ τὸ ἔλαβεν ἐκ τοῦ ἐδάφους καὶ τῇ τὸ ἀπέδωκε. Ἐκείνη ἐκλινεν ἐπὶ τοῦ τραχήλου τοῦ ἵππου, ἡ δὲ *Γενεβιέθ* εἶδε

τοὺς βραχίονας τοῦ συζύγου της περιβάλλοντας τὴν ὀσφύν τῆς ἀμαζόνος, καὶ τὴν περίπτυσιν ταύτην διακρούσαν ἐπὶ μακρὸν... Εἶδεν ἐπίσης τὰ χεῖλη των ἐνούμενα εἰς μακρὸν ἀσπασμὸν, ὅστις δὲν συνεχίνει μόνον τοὺς δύο ἐραστάς, ἐκεῖ, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ σκοτεινοῦ μονοπατίου, ἀλλὰ καὶ τὴν Γενεβιέβην κατετάρασσε, καὶ ἀπέσπασε ἐκ τοῦ στήθους της ὀδυνηρὰν κρυγὴν. Ἡ δυστυχὴς ἐκλονήθη καὶ κατέπεσεν ἀναισθητος ὑπὸ τὴν ρίζαν δρυός. "Ὅταν συνῆλθεν εἰς ἑαυτὴν, ὅταν ἠγέρθη, ὁ ἱππεὺς καὶ ἡ Ἀμαζὼν δὲν ὑπῆρχον πλέον. Ἦτο μόνη Μακρόθεν ἐκ τοῦ δάσους ἀντήχουν αἱ ὕλα καὶ τῶν κυνῶν καὶ οἱ ἀλαλαγμοὶ τῶν κυνηγῶν προσεγγιζόντων. Μετέβη εἰς τὸ ὄχημά της. Ὁ ἠνίοχος, τεθαμμένος μεταξὺ τῶν θάμνων, δὲν εἶχε διακρίνει τίποτε. Ἐπὶ στιγμὴν ἐστοχάσθη νὰ εἴπῃ:

— Ἐπιστρέφομεν εἰς τὴν Πηγὴν...

Ἄλλ' ἤθελε σχολιασθῇ ἡ ἀπουσία της. Ἀπεφάσισε λοιπὸν ν' ἀκολουθήσῃ τὴν θήρην μέχρι τέλους.

Ἐν τέταρτον τῆς ὥρας βραδύτερον, ἡ ἔλαφος τὴν ὁποίαν κατεδίωκον, ἐπληρώθη εἰς τὴν κεφαλὴν παρὰ τινος τῶν κεκλημένων, τοῦ κ. Τουρζί ἀνακριτοῦ ἐν Σιάτρῃ, καὶ ἐκομίσθη παρὰ τῶν κυναγωγῶν. Ὁ πούς τοῦ ζῖου ἀποκοπείς πάραυτα, προσεφέρθη παρὰ τοῦ Ἐκτορος εἰς τὴν κυρίαν δὲ Σιαντερὲν, ἥτις ὑπῆρξεν ἀληθῶς ἡ βασιλισσα τοῦ κυνηγίου. Ὁ Μοντβριὰν μόνον αὐτὴν παρετήρει· μόνος δὲ ὁ Τουρζί, σοβαρὸς καὶ διακεκριμένος, ἠτένιζε τὴν κόμησσαν λαθραίως καὶ ἔπειτα τὸν Ἐκτορα, μαντεύων ἴσως, χάρις εἰς τὴν ὀξύτητα τῆς ζωηρᾶς νοημοσύνης αὐτοῦ καὶ εἰς τὸ ἀνακριτικὸν ἐπάγγελμά του, τὸ μυστικὸν τοῦ ἀνδρογύνου ἐκείνου, τοῦ τόσον ἠνωμένου κατὰ τὸ φαινόμενον.

Ὁ Ἐκτωρ, μὲ τὸ ἐν γόνυ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, μειδιῶν φιλοφρόνως καὶ προσφέρων τὸν πόδα τῆς ἐλάφου εἰς τὴν ψευδεὺς λαβὴν, ἐφιθύριζε λέξεις τινάς, τὰς ὁποίας ἡ Γενεβιέβη, μακρόθεν ἰσταμένη, δὲν ἤκουσεν. Ἡ Ρολάνδη, ὑψηλοφώνως, τῷ εἶπε μόνον:

— Εὐχαριστῶ, εὐγενὴ κυνηγέ.

Καὶ ἀνῆρτησε τὸν πόδα τοῦ ζῖου εἰς τὸ ἐφίππιον.

Ἡ Γενεβιέβη ἀφῆκε νὰ τῇ ἐκφύγῃ ἐν παράπονῳ, τὸ πρῶτον.

— Καὶ ἐγὼ, τί εἶμαι λοιπὸν ἐδῶ; Ποῖος φροντίζει δι' ἐμέ;

Περίεφερε τὸ βλέμμα της περὶ ἑαυτὴν, καὶ συνήντησε τὰ μελαγχολικὰ βλέμματα τοῦ κ. Τουρζί, ὅστις πάραυτα ἀπέστρεψεν αὐτά. Τὴν εἶχεν ἐννοήσει καὶ τὴν εἶχε λυπηθῇ. Ἄλλ' ἐκεῖν δὲν ἤθελεν οὔτε νὰ τὴν ἐννοήσωσιν, οὔτε νὰ τὴν οἰκτερώσωσιν. Ἐλαβε καὶ αὐθὺς ὕψος ἀγέρωχον καὶ εὐθυμον, καὶ προσῆλθεν ὅπως ἀπευθύνῃ φιλοφρονησεις εἰς τὸν σύζυγόν της.

Ἡ ἐπιστροφή ἐγένετο ἄνευ ἐπεισοδίων. Ὁ Ἐκτωρ ἔππευε παρὰ τὴν σύζυγον αὐτοῦ, ἡ δὲ κυρία Σιαντερὲν ἐκάλαπζε μεταξὺ τῶν κυνηγῶν.

Τὸ ἑσπέρας, πολὺ ἀργά, ἡ κόμησσαν ἐρειδομένη εἰς τὸ δρύφακτον τοῦ παραθύρου, ἀνέπνεε τὸν ὑγρὸν ἀέρα τοῦ δάσους καὶ ἤκουε τὸ θλιβερὸν ἥσμα τῶν νυκτερινῶν πτηνῶν, τὸ ὁποῖον ὁμοιάζεν ὡς ἡχώ τοῦ ἰδίου της παραπόνου, προαναγγέλλουσα ἀπαίσιον μέλλον. Ἐσκέπτετο τὴν διαρρέυσαν ταύτην ἡμέ-

ραν, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἤρχιζε νέος βίος. Ἠδύνετο νὰ ἀπαντήσῃ, κατὰ τὴν ὥραν ταύτην εἰς τὸ ζήτημα, τὸ ὁποῖον ἔθετεν εἰς ἑαυτὴν τῇ προτεραίᾳ «Εἶνε τρέλλα αὐτό. Τί ποιητέον; Τίς τὸν ὠθεῖ;»

Αὕτη ὑπῆρξεν ἡ πρώτη καὶ τελευταία φορὰ καθ' ἣν συνῶδευσε τὰ κυνήγια. Ἡ ἐν τῇ Πηγῇ τῆς Θεόλης μετοικεσία διήρκεσεν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας. Ὅσον καὶ ἂν ἦτο ἀπασχολημένος μὲ τὴν κυρίαν δὲ Σιαντερὲν, ὁ Ἐκτωρ δὲν παρημέλει τὴν σύζυγόν του. Ἠθέλε ν' ἀπομακρύνῃ ἀπ' αὐτῆς πᾶσαν ὑπόνοιαν. Ἐδιπλασίασε τὰς πρὸς αὐτὴν περιποιήσεις του, ἀλλ' ἐφάνη ἀπαλλαγεῖς ἐκ μεγάλου βάρους, ἅμα ὡς ἐδήλωσεν ἡ Γενεβιέβη, ὅτι δὲν θὰ συνῶδευε πλέον τοὺς κυνηγούς. Τοῦτο ἦτο δι' αὐτὸν πλήρης ἐλευθερία, καθότι τὰ δάση ἔχουσιν ἀπομεμακρυσμένα κταφύγια, ἅτινα φυλάττουσι διὰ παντός τὸ μυστήριον τῶν ἀνταλασσομένων φιλημάτων καὶ τῶν ἐλευθέρως ἐκδηλουμένων ἐρώτων.

Ἐπὶ τέλους, ἐπανέκκμψαν εἰς τὸ Λαμότ-Φεϊλύ.

Ὁ σύζυγός της δὲν ἐστενοχωρεῖτο ποσῶς εἰς τὸ νὰ τὴν ἀφήσῃ μόνην. Δὲν ἐκρύπτετο μάλιστα διολοῦ, πεποιθὼς ἐπὶ τὴν ἐγκαρτέρησιν τῆς γυναικὸς του, καὶ βέβαιος, ὅτι αὕτη τὸ εἶχε πάρει ἀπόφασιν, κατὰ τὸ δὴ λεγόμενον, καὶ δὲν θὰ παρπονεῖτο.

— Μεταβαίνω εἰς Σιάτρ, τῇ ἔλεγε.

Καὶ ἀνεχώρει· ἐκεῖν δὲ, δὲν τὸν ἐπανεβλεπε πλέον ἐπὶ τινὰς ἡμέρας. Δὲν ἐλάμβανεν ὅμως τὸν δρόμον τῆς Σιάτρης, ἀλλὰ τὸν τοῦ Ροσσεβῶ. Οὕτως, ἀποχωρισμένη τῆς συντροφίας τοῦ συζύγου της, ἡδύνετο νὰ δημιουργήσῃ διασκηδάσεις δι' ἑαυτὴν ἡ Γενεβιέβη. Τῇ ἦτο εὐκολον νὰ σχηματίσῃ περὶ ἑαυτὴν κύκλον ἐπισκεπτῶν, νὰ ὑποδέχεται. Ὁ Ἐκτωρ θὰ ἔμενεν ἐνθουσιασμένος ἐκ τούτου, καθότι θὰ διέβλεπε λήθην τῆς ἀστασίας αὐτοῦ, καὶ ἀπόφασιν τῆς γυναικὸς του νὰ ὑποστῇ τὴν τύχην της χωρὶς νὰ λυπηθῇ ὑπὲρ τὸ δέον. Ἄλλ' ἡ Γενεβιέβη, ἀντὶ νὰ μεταβάλῃ γνώμην, ἐφαίνετο ὡς ἐπιθυμοῦσα νὰ καταστήσῃ τὴν μόνωσιν της ἐντελεστήραν. Ὁμπάρμπα Τρέγκ ἤρχετο νὰ τὴν βλέπῃ, ὡς ἐπίσης καὶ ὁ κ. Τουρζί, τοῦ ὁποίου εἶχε διαγνώσει τὴν ἀγαθότητα τοῦ χαρακτήρος. Ὁ Τουρζί ἦτο μεγαλόσωμος νεανίας εἰκοσιεῖς ἐτῶν, εὐρωστός καὶ εὐκαμπτός, μὲ πρόσωπον ψυχρὸν καὶ ὀλίγον αὐστηρὸν, ἀλλὰ μὲ ὀφθαλμοὺς κυανοὺς καὶ γλυκυτάτους. Ἐχὼν ἐντελῆ, συμμετρίαν μελῶν ἦτο φυσικῶς καὶ ἄνευ προσποιήσεως διακεκριμένος τοὺς τρόπους. Μηδέποτε γνωρίσας τὸν πατέρα αὐτοῦ, καὶ ἀνατραφεὶς σοβαρῶς παρὰ μητρὸς εὐσεβοῦς, ἦτο ἐργατικώτατος, ἀγνός, καὶ εἶχε τὴν καρδίαν πλήρη τρυφερῶν αἰσθημάτων, ἐκ τοῦ θάλλους τῶν ἡποιῶν ἡ κυρία δὲ Μοντβριὰν ἐζήτει ν' ἀναθερμάνῃ τὴν ἀτυχῇ τεθλιμμένην καὶ καταψυγμένην ψυχὴν της. Ὁ Τουρζί εἶχε καταληφθῇ ὑπὸ πάθους πρὸς αὐτὴν, ὅπερ αἰφνιδίως τὸν εἶχε κατακυριεύσει. Μὲ τὴν πρόωρον αὐτοῦ σοβαρότητα ὡς δικαστοῦ καὶ μὲ τὴν ἀνατροφὴν ἧς εἶχε τύχει, ὁ ἔρως του οὗτος ὅσον καὶ ἂν ἦτο βαθύς, δὲν ἡδύνετο νὰ ἐκδηλωθῇ ἄλλως εἰμὴ διὰ τοῦ διπλασιασμοῦ τῶν ὑπὲρ αὐτῆς φροντίδων του, τῆς ἀφο-

σιώσεώς του καὶ τῆς φιλίας του. Ἡ κόρησσα δὲν ἦτο ἐλευθέρη, καὶ, εἴτε ἡγάπα τὸν σύζυγόν της εἴτε μὴ, ποτὲ δὲν θὰ ἦκουε παρ' αὐτοῦ οὔτε μίαν λέξιν, ἥτις νὰ δύναται νὰ προκαλέσῃ τὸ ἐρύθημα αὐτῆς, οὔτε μίαν ὁμολογίαν δυναμένην νὰ τὴν φέρῃ εἰς ἄμνησιν, ἥτις ἴσως θὰ ἐθετε πέρας εἰς τὴν οἰκειότητα ἐκείνην τὴν πλήρη ἐπιφυλάξεων, ἀλλὰ μεθ' ὅλον τοῦτο γοητευτικὴν, ἥτις εἶχε γεννηθῇ μεταξὺ των. Ἡ ὁμοιότης τῶν χαρακτήρων των τοὺς εἶχε προσεγγίσει· ὁ ἔρωσ τοῦ Τουρζί καὶ ἡ ἐγκατάλειψις τῆς Γενεβιέθης τοὺς συνέδεε. Τὸν ἔρωτα τοῦτον ἡ κόρησσα τάχιστα τὸν ἐμάντευσε. Ἐφρίξεν ἐπὶ τῇ ιδέᾳ του, ἀλλ' ἐνεθαρρύνθη, καθ' ὅτι οὐδὲν ἐνόησεν αὐτόν. Ἡ δὲ, πεπειραμένη ἐκ τῶν ὅσων ὑπέφερε, κατάρθωσε νὰ διακρίνῃ τὸ σέβας ὑπὲρ ἑτρεφε πρὸς αὐτὴν ὁ νέος Προεῖδεν ὁρμεμφύτως, ὅτι ἦτο φίλος εἰς δὲν ὥφειλε νὰ ἐμπιστευθῇ, οὐτινος ἡ εὐθύτης δὲν διέτρεχε κανένα κίνδυνον, καὶ ἐν τῇ τιμῇ τοῦ ὁποίου θὰ εὑρίσκε μίαν ἡμέραν στήριγμα, ὅταν θὰ ἐπῆρχοντο αἱ καταστροφαί, τὰς ὁποίας ἐφοβεῖτο διὰ τὸ μέλλον.

Ὁ Τρέγκ καὶ ὁ Τουρζί ἦσαν οἱ μόνοι μάρτυρες τῆς θλίψεώς της.

Διότι, ὑπέφερε σκληρῶς· εἶχε παλαίσει κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας, στηριζομένη εἰς τὴν φιλαυτίαν αὐτῆς ὡς γυναικὸς ἐρώσης, καὶ πιστεύουσα, ὅτι ὁ Μοντβριάν θὰ ἐπανήρχετο πρὸς αὐτήν. Ἐδέησε νὰ ἐξέλθῃ τῆς ἀπάτης ταύτης. Εἶχεν ἐπίσης ἀναθέσει τὰς ἐλπίδας της εἰς τὸν χιμῶνα, ὅστις, ἀναγκάζων αὐτοὺς νὰ καταλίπῃσι τὸ Λαμόντ - Φεϊλύ καὶ νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς Παρίσιους, θὰ μετέβαλλε τὸν βίον των καὶ θὰ ἐπέφερε τὴν λήθην τῆς κυρίας δὲ Σιαντερέν. Ἀλλ' ὁ σύζυγός της τῇ εἶχεν εἶπει, μὲ τὴν πρόφασιν τῶν οἰκονομιῶν, ὅτι θὰ ἔμενον καθ' ὅλον τὸ ἔτος εἰς τὴν ἐξοχὴν. Τελευταία ἐλπίς ἀποπτᾶσα!

Πεπρωκυμένη μὲ φαντασίαν θερμουργόν, μεθ' ὅλον τὸ ἥσυχον ἐξωτερικόν της, καὶ ὑποφέρουσα πλεονεκτικῶς ἄλλου, ἐπειδὴ συνεκέντρου ἐν ἑαυτῇ τὴν θλίψιν της, δὲν ἐνεπιστεύετο οὐδ' εἰς αὐτὸν τὸν πατέρα της, καίτοι ὁ ἀγαθὸς γέρον μὲ βλέμματα τρυφερά τὴν παρεκάλει εἰς ἐκμυστερεύσεις, αἵτινες ἐλαφρύνουσι τὴν θλίψιν.

Ὁ Τρέγκ, ἐκ φύσεως παιδρὸς, προσεπάθει ἐκ παντὸς τρόπου νὰ τὴν διασκεδάσῃ καὶ νὰ ἀποδιώξῃ τὰς σκοτεινὰς ιδέας, αἵτινες ἀνέβραζον εἰς τὴν περιπαθὴ ἐκείνην ἐγκέφαλον.

Μίαν ἡμέραν, καθ' ἣν ἐκ τῆς αἰθούσης, ἥς τὰ παρὰ θύρα ἦσαν ἀνοικτά, ἐθεώρει ἡ Γενεβιέθ, ὑπὸ τὸ λαμπρὸν καὶ ψυχρὸν ἡλιακὸν φῶς, τὰς μελαγχολικὰς γαίας τῶν Σχωμοῦ, αἵτινες ἐχάνοντο μακρὰν ὡς θάλασσαν, ὁ Τρέγκ ἔλαβε τὰς χεῖρας αὐτῆς μειδιῶν.

— Δὲν τραγουδεῖς πλέον, τῇ εἶπε, δὲν παίζεις εἰς τὸ κλειδοκύμβαλον... σὺ ἡ τόσο καλὴ μουσικός... μὴ μένης ἀνεῦ ἐνασχολήσεως... αὕτη ὑπῆρξεν ἡ μεγάλη συμβουλὴ τοῦ πατρός σου, καθ' ὅλην του τὴν ζωὴν... φυλάχθητι ἀπὸ τῶν ρεμβασμῶν.

Ἡ Γενεβιέθ ἡγέρθη, διηυθύνθη βραδέως πρὸς τὸ κλειδοκύμβαλον, πρὸ τοῦ ὁποίου καὶ ἐκάθησε μὲ ἥθος κεκμηχός· ἐξεφύλλισε μερικά φυλλάδια.

— Τὶ θέλετε νὰ σὰς παίζω; Δὲν ἐνθυμοῦμαι πλέον τίποτε, τὰ ἐλησμόνησα ὅλα.

— Καὶ αὐτὸν τὸν Σιοπέν, τὸν ὁποῖον τόσο ἡγάπας;

— Ἴσως θὰ ὑπάρχῃ ἐν αὐτῷ τίποτε τὸ ὁποῖον νὰ ἐνθυμοῦμαι ἀκόμη.

— Ὅχι τὸ πένθιμον ἐμβατήριον... Δὲν ἔχομεν δὲ καὶ τόσην παιδρότητα ἐδῶ, ὥστε νὰ ἔχωμεν ἀνάγκην αὐτοῦ.

— Θέλετε τὸ νανούρισμα, τὸ τόσο τρυφερὸν, δροσερὸν καὶ ἐξοχόν;

— Μάλιστα, αὐτὸ, καὶ κατόπιν πᾶν ὅ,τι θελήσῃς μοὶ εἶνε ἀδιάφορον.

Τὸ ἐξετέλεσε μὲ τελειότητα καλλιτέχνιδος, ἀλλὰ κατὰ τὸν τελευταῖον τόνον, ὅστις καταπίπτει ἐλαφρῶς ὡς ἡ πνοὴ ἀποκοιμωμένου παιδίου, ἐχαμήλωσε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐρέμβασε. Τὸ τεμάχιον αὐτὸ ἐπίσης καὶ ὁ ἔκτωρ συχνὰ τὴν παρεκάλει νὰ τὸ παίζῃ. Τὴν ἡγάπα ἄλλοτε. Εἰς τὴν αἰθούσαν τοῦ Ροσσεβώ, μεταξύ παλαιῶν ἐπίπλων, δὲν τὸ ἀκούει ἄρ' ἂν καὶ ταύτην τὴν στιγμὴν, ἐκτελούμενον ἤδη ὑπὸ ἄλλων χειρῶν;

(ἀκολουθεῖ)

Ο ΨΥΧΟΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΚΑΡΑΙΣΚΑΚΗ

Γ'.

Ὁ γέρον ποιμὴν ἐν κατανυκτικῇ σιγῇ ἠκροάσατο τὴν ἀφήγησιν τῶν παθημάτων τῆς Γαρουφαλίας. Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἦσαν ὑγροὶ ἐκ συγκινήσεως· ἐφαίνετο δὲ ὡσεὶ ἀνάμνησίς τις ἐπώδυνος κατεσπάρασσε τὴν ἐσκληρυμμένην ἐκ τοῦ γήρατος καὶ τῶν ἀληθδόνων καρδίαν του. Μετὰ μακρὰν κατὰ τὸ μάλλον καὶ ἥττον σιγὴν, ἤγειρε τὴν βεβαρυμένην πολιὰν κεφαλὴν του καὶ δι' ὕψους ἐπισήμου, εἶπε διὰ λυπηρᾶς φωνῆς:

— Τὰ πάθη σου, κοπέλλα μου, εἶνε πολὺ μεγάλα, μὰ μοιάζουνε μὲ τὰ δικά μου, ποῦ θὰ σοὺ τὰ πῶ ὀγλίγωρα, σὰν τὸ νερὸ ποῦ τρέχει μέσα στ' αὐλάκι.

«Ἐγὼ εἶμαι ἀπὸ τὴ Ρούμελη, ἀπὸ τοῦ Παταρτζήκι.

Μέσα σὲ πέντε γυιούς, εἶχα μιὰ τσοῦπα λυγρὴ καὶ ὡμορφὴ σὰν κι' ἐμένα. Κωνσταντινὰ τὴν λέγανε, κι' ἦταν ἡ πρώτη τοῦ χωριοῦ. Εἶχε τὰ μάτια, τὰ μαλλιά, τὰ φρύδια ὅμοια μὲ τοῦ ἀγαπητικοῦ σου Κωνσταντῆ· ἡ μέση της ἦταν λυγρὴ, τὰ μάγουλά της δροσάτα. Τ' ἀδέρφια της κι' ἐγὼ καὶ τὸ χωριό μου ὅλο, τὴν εἶχαμε καμάρι γιὰ τὴν ὡμορφιά. Ἡ εὐτυχία μας ἦταν μεγάλη. Ἡ μαῦρη μοῖρα μᾶς ζήτησε καὶ ἄξαφνα τὴν χάσαμε. Ἐκάμαμε τὸν κόσμον ἄνω κάτω γιὰ νὰ τὴν εὑροῦμε, μὰ ὁ Θεὸς δὲν θέλησε. Οἱ γυιοί μου, ἔτρεξαν σ' οὐλα τὰ τριγυρινὰ χωριά, καὶ οὐλοὶ τοὺς λέγαν: «Μὴ χαλνᾶτε ἀδικὰ τὰ τσαρούχια σας, κ' ἡ Κωνσταντινὰ σὰς ν' ἀντρίπασε καὶ ἐφυγε μαζὺ μ' ἕνα ἀσκήκη καπετάνιο.» Οἱ γυιοί μου